

Избягвайте ядрена война.

Непредсказуем ефект може да причини частична или пълна загуба на земната атмосфера.

Видео: <https://youtu.be/q1eLkYTD-bk>

МЕМОРАНДУМ

Да спасим нашата цивилизация от самоунищожение

д-р Стоян Сърг Съргойчев

Директор на ИНСТИТУТА ЗА КОСМОС, МАТЕРИЯ И ЕНЕРГИЙНИ ПОЛЕТА
в Дружество "ЗЕМНАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ И ВСЕЛЕНАТА".

Нашата цивилизация е в критичен момент от своето съществуване. Защо това не се предвижда от политици и световни институции? Причината се крие в погрешната представа за космическото пространство, което не позволява да се предвиди най-опасният ефект в случай на ядрена война: загубата на част или цялата земна атмосфера. Ефектът може да се задейства в един регион на атмосферата и много бързо да засегне цялата земна атмосфера. Това ще сложи край на живота на Земята, както на хората, така и на животните. Какъв е този ефект? Изследванията на торнадо, както в земната атмосфера, така и на Слънцето, показват признаци на антигравитационен ефект.

Признак за антигравитационен ефект се наблюдава и при ядрени опити в атмосферата. Това се доказва от множество разсекретени филми от ядрени опити, извършени през 60-те и 70-те години на миналия век. Те са достъпни в youtube (вижте [колекцията от Michelle Starr](#) (2017)). През първите няколко секунди от експлозията се наблюдава антигравитационен ефект. Забележете как колона прах се издига от земята под експлозията, пробива много по-горещата зона на експлозията, където температурата и налягането са много по-високи, и продължава нагоре. Снимките от разсекретен филм, показани по-долу, показват развитието на антигравитационен ефект през първите няколко секунди. През това време се задействат и няколко торнада, което също е знак за антигравитационен ефект.

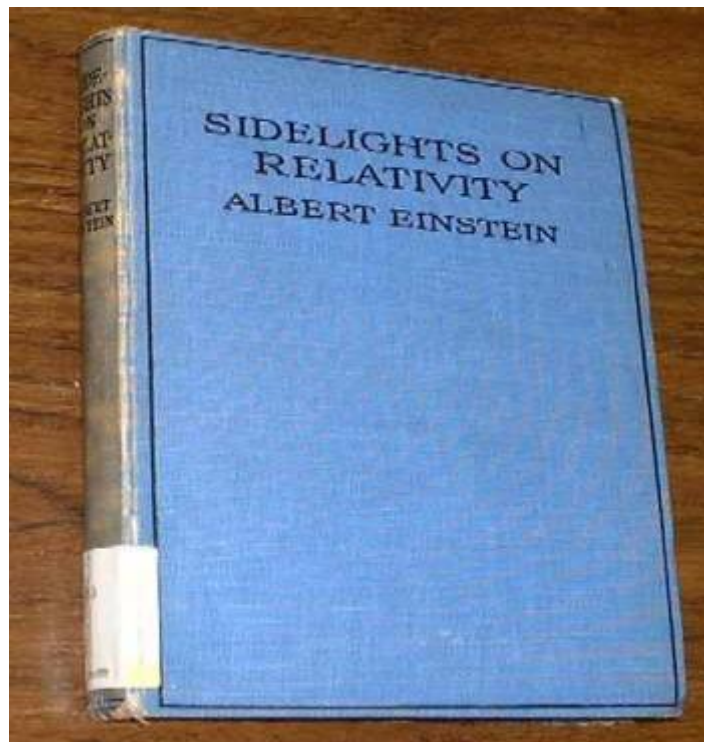
За щастие не са провеждани едновременни ядрени опити в атмосферата, но дори единични свръхмощни термоядрени експлозии могат да се окажат фатални. Съвременната наука не може да предвиди този ефект, който е необясним от гледна точка

на възприетата идея за празно пространство. Затова се смята, че височината на ядрената гъба не може да надвишава земната атмосфера. Истинската физическа същност е, че антигравитационният ефект не е атмосферно явление, а ефект на етерната среда, т.е. не е ограничен от атмосферата. Това обяснява защо ефектът на торнадото, наблюдаван на Слънцето, изхвърля огромно количество маса въпреки огромната гравитация на Слънцето. Подобен ефект, причинен от ядрени експлозии в земната атмосфера, може да изхвърли част или цялата земна атмосфера.

Има научни доказателства, че едновременните ядрени експлозии в атмосферата могат да причинят такъв ефект. Изследване на американския учен Джон Бранденбург показва, че Марс е загубил атмосферата си в далечното минало в резултат на две едновременни свръхмощни експлозии с неизвестен произход. Научно доказано е, че някога на Марс е имало реки, езера и океани, но в момента атмосферата му е 0,9% от земната и водата се е изпарила и е изчезнала в космоса. Изследвайки изотопното съдържание на метеоритите от Марс, Джон Бранденбург открива съотношение на изотопи, което се среща само при мощни термоядрени експлозии. На научна конференция през 2015 г., спонсорирана от Лунния и планетарен институт и НАСА, той докладва [„Доказателства за големи аномални ядрени експлозии в миналото на Марс“](#). Подробният анализ е представен и в неговата монография [Смъртта на Марс](#). От друга страна, има официална, но доста неубедителна хипотеза, че причината Марс да загуби атмосферата си е слънчевият вятър. По маса и радиус планетата Марс е подобна на Земята. В същото време Марс е по-далеч от Слънцето, отколкото Земята, а Венера е по-близо. Как тогава атмосферата на Венера ще бъде около 90 пъти по-плътна от тази на Земята, докато атмосферата на Марс е по-малко от 1% от земната? Заключение на Джон Бранденбург, подкрепено с научни аргументи, е много по-силно от хипотезата за слънчевия вятър. Освен това заключението му се обяснява с антигравитационния ефект, споменат в началото. Този ефект се основава на научни аргументи, представени в научно-теоретичния труд на д-р Стоян Сарг.

Стоян Съргойчев е работил 37 години в научни институции и е запознат с множество несъответствия в теоретичната физика, които се отразяват в отделни области на физиката. Проблеми от фундаментално естество не само не се обсъждат, но дори се изкривяват мненията на известни учени от миналото. Най-фрапантният случай е премълчаването на мнението на Алберт Айнщайн за физическия вакуум, който е от фундаментално естество. След създаването на общата теория на относителността през 1920 г. той публикува книгата *Sidelights on Relativity* [1], в която изрично заявява на страница 23:

За да обобщим, можем да кажем, че според общата теория на относителността пространството има физически свойства; в този смисъл следователно етерът съществува. Според общата теория на относителността пространството без етер е немислимо; защото в такова пространство не само няма да има разпространение на светлина, но и няма да има възможност за съществуване според стандартите на пространството и времето. Това негово мнение, изразено и в други текстове от горепосочената книга, е запазено и в оригинален филмов документ: <https://www.youtube.com/watch?v=EtWfLQbJ To>

Einstein-1920.wmv

В своята Обща теория на относителността Айнщайн въвежда кривината на пространството, ефект, който е експериментално потвърден, но е трудно да се обясни, ако пространството е празно. Това е причината, поради която той възприема възгледа за съществуването на етерна субстанция. Но тогава червеното спектрално изместване на галактиките може да не е от Доплеров тип и това също води до заключението, че Вселената не се разширява. Следователно Айнщайн фалшифицира първоначално предложения параметър, наречен космологична константа, наричайки го най-голямата си грешка. Въпреки това, съвременната научна общност пренебрегва тези фундаментални становища и продължава да поддържа хипотезата за разширяваща се вселена, въпреки многото проблеми в съвременната космология от теоретична гледна точка. Едно от тях е, че в далечните галактики спектралното червено отместване показва скорост, по-голяма от тази на светлината, а псевдонаучното обяснение е, че "празното пространство" също се е разширявало. Известният откривател на спектралното червено отместване в галактиките Едуин Хъбъл никога не е твърдял, че то е от Доплеров тип. След като се приеме съществуването на етерна среда, галактическото червено

отместване вече не е доплерово, а космологично. Неотдавнашните наблюдения на най-мощния [телескоп James Web](#) също поставят съмнения относно теорията за Големия взрив. Наблюдението потвърждава концепцията за стационарната вселена, развита от Стоян Сарг в неговия трактат, споменат по-долу. Вселената не се разширява, а е безкрайна във времето. Това коригира редица проблеми в космологията и води до предположението, че може да съществуват много напреднали и по-напреднали цивилизации от нашата.

За да разреши фундаменталния проблем с космоса, авторът Стоян Сарг анализира множество експерименти, натрупани през последните 120 години. Така той достига до оригинален физически модел на пространството, който не е бил предлаган и изследван преди. То напълно съпада с концепцията за съществуването на етерна среда, предсказана както от древногръцки учени, така и от титани на науката като Нютон, Фарадей, Максвел, Лорд Томпсън, Айнщайн и Тесла. Предложеният модел не само разкрива липсващата връзка между микрокосмоса и Вселената, но също така позволява разбирането на връзката между класическата механика, квантовата механика, теорията на относителността и дава ясна представа какво определя скоростта на светлината. Трактатът, който той публикува през 2001 г., се нарича Основни структури на материята - Супергравитационна обединена теория (BSM-SG) [2,3,4,5,6]. Използвайки предложения теоретичен модел, всички физически взаимодействия са напълно логически разбираеми. От една страна, той отваря нов прозорец на познанието към света на микрокосмоса и безкрайната Вселена, както и потенциални технологични пробиви в редица области. От друга страна, това дава възможност да се разберат някои опасни последици от едновременни ядрени експлозии в атмосферата или океана.

Когато през 2015 г. авторът публикува във Foreign Policy Journal статията „ [Неизвестната опасност от ядрен апокалипсис](#) „, възможността за война в Европа изглеждаше като илюзия. С днешните технологични възможности една трета световна война не само ще бъде последната, но може и напълно да унищожи условията за живот на Земята. Дори земната атмосфера да не бъде загубена, в случай на ядрена война най-уязвими ще бъдат крайбрежните райони на континентите, които могат да бъдат ударени от огромни вълни цунами. В този смисъл авторът иска да подчертае не само опасността, но и да охлади тези, които вземат съдбоносни решения, водещи до конфронтация и ескалация на военни конфликти. Опирайки се на дългогодишната си научна дейност, д-р Стоян Сърг Съргъйчев залага научната си репутация на правилността на заключенията си. Повече подробности за научната му дейност можете да намерите на уебсайта: www.helical-structures.org, където са посочени връзки към публикациите му: книги, статии, доклади от конференции, видеоклипове и експерименти.

За автора:

Стоян Съргъйчев (Stoyan Sarg Sargoytchev) е научен съветник на Съвета на директорите

на Световния институт за научни изследвания, САЩ. <http://instituteforscientificexploration.org/ise-directors-advisors/>

Допълнителни онлайн източници:

<https://beyondmainstream.org/scientist/dr-stoyan-sarg/>

<https://www.amazon.com/stores/Stoyan-Sarg/author/B00J3F2A0Q>

http://wiki.naturalphilosophy.org/index.php?title=Stoyan_Sarg

<https://philpeople.org/profiles/stoyan-sarg-sargoytchev>

препратки:

1. А. Айнщайн, *Sidelights on Relativity*, преведено от: GB Jeffery и W. Perret, Methuen & Co. London, (1922); преиздадено несъкратено и непроменено: Dover, New York, (1983)
2. S. Sarg, Нов подход за изграждане на единна теория, <http://lanl.arxiv.org/abs/physics/0205052> (май 2002 г.)
3. S. Sarg ©2001, Основни структури на материята, монография, <http://www.helical-structures.org> архивирано в: <http://www.nlc-bnc.ca/amicus/index-e.html> (първо издание, ISBN 0973051507, 2002; Второ издание, ISBN 0973051558, 2005), (AMICUS № 27105955), LC клас №: QC794.6*; Дюи: 530.14/2 21
4. S. Sarg, Физически модел на електрона според хипотезата за основните структури на материята, Есета по физика, том. 16 No. 2, 180-195, (2003)
5. Стоян Сарг, *Отвъд видимата вселена*, Helical Structures Press, 2004. ISBN 0973051531
6. Стоян Сарг, *Основни структури на материята – Единна теория на супергравитацията*, Trafford Publishing, 2006, ISBN 1412083877
7. Рецензия на книги в "Физика в Канада", в. 62, No. 4, юли/август, 2006 г. за книгата на Стоян Сарг: Основни структури на материята – Обединена теория на супергравитацията, Trafford Publishing, 2006, ISBN 1412083877
8. Стоян Сарг, *Задвижване на полето чрез контрол на гравитацията, теория и експерименти*, Amazon.com, (2008), ISBN 978-1448693085
9. SARG гравито-инерционен ефект (стимулирана аномална реакция към гравитацията), докладван на 27-ата годишна среща на Обществото за научни изследвания (SSE), 25-28 юни 2008 г., Боулдър, Колорадо (видеозапис в уеб страницата на SSE).
10. www.academia.edu/63917317/A_new_Physics_with_a_different_vision_about_the_Universe_and_our_origin